

Ramocsaháza, 1905. december 13. – Budapest, 1956. november 1.

Parasztcsalád gyermeke. Szabó segédlevelet szerzett, kismestereknél dolgozott, majd 1927-ben a szakmát sújtó munkanélküliség elől kivándorolt Belgiumba, 1929-től a Belga Kommunista Párt tagja, 1932-ben lett az antwerpeni városi magyar kommunista csoport vezetője. 1936 és 1939 között a Nemzetközi Brigádok tagjaként harcolt a spanyol polgárháborúban, a köztársaságiak vereség után Franciaországba menekült, ahol 1939. februárban rövid időre internálták. Kiszabadulása után egy normandiai faluban kapott munkát, a második világháború kitörésekor önkéntesnek jelentkezett a francia hadseregbe. 1941. szeptemberben Szíriából tért vissza Párizsba, ahol bekapcsolódott a nemzeti ellenállási mozgalomba. A Hazafias Milícia (Milice Patriotique) egyik vezetőjeként részt vett az 1944. augusztus 17-i párizsi felkelés előkészítésében. 1945. májusban hazatért, négyhónapos pártiskolát végzett, 1945. júniustól 1950-ig az MKP, illetve az MDP Nagy-budapesti Pártbizottságának munkatársa, a propagandaosztály helyettes vezetője, majd szervezési osztályvezetője, 1950-ben megválasztották az MDP budapesti Bizottságának titkárává, 1953-1954-ben a SZOT termelési osztályvezetője, majd 1954. októbertől 1956. októberig ismét budapesti titkár volt. 1949. május 15-én a Magyar Függetlenségi Népfront nagy-budapesti listájáról országgyűlési képviselővé választották; 1950-től a fővárosi képviselő tagja. 1956. július 21-én beválasztották az MDP Központi Vezetőségébe. A forradalmat megelőző hónapokban Kádár János közeli barátja, de 1956-ban Nagy Imre támogatójának számított. 1956. október 23-án állást foglalt az egyetemisták tüntetése engedélyezése mellett, 1956. október 24-étől a KV Katonai Bizottságának tagja. 1956. október 30-án a Budapesti Pártbizottság Köztársaság téri székháza ostromakor parlamenterként tisztázatlan körülmények között halálosan megsebesült.